

„Jdu! Neloudám se! Služba je služba! Tady se zastavím, odsud dobře vynikne můj hlas!“ Hurvínek s Máničkou se na sebe překvapeně podívají. I Žeryk natahuje krk, protože chce také vidět, komu ten legrační, pisklavý hlásek patří. A konečně! Ze svého úkrytu sledují, jak si kolem nich důležitě vykračuje panáček s nakadeřenými rudými vlásky, v honosných leč zaprášených šatech s bílým krejzlíkem kolem krku. V jedné ruce důležitě svírá cosi, co vypadá jako žezlo zakončené malou dýní, a v druhé ruce drží svitek. Když si ho děti dobře prohlédnou, je jim jasné, že vzhledem k jeho nepatrné výšce a konec-konců i tenkému hlásku to musí být skřítek!

Jaké je však jejich překvapení, když zjistí, že ani oni teď nejsou o moc větší a keř, za kterým se spolu s Žeryčkem schovávají, je jen seschlým drnem trávy! Vtom však panáček zapiští:

„Toto místo, zde na skále bude k projevu nejlepší, to nemůžu popřít!“ Hurvínek se podívá, ke komu to skřítek mluví. Mánička si přešetří sklička brýlí a pozorně se rozhlédne po okolí: „Nikde – nikdo! Možná tomu panáčkovi z horka přeskočilo!“

Hurvínek se zamyslí: „Že by samomluva?! To mi připomíná taťuldu!“

„Pst!“ přeruší ho Mánička a ukáže směrem ke skřítkovi, který se mezitím vyšplhal, jak si sám pro sebe říkal, na skálu, ale ve skutečnosti to byl jen větší kámen u cesty. Oklepal si kolena, s velitelským výrazem se rozhlédl po okolí, rozvinul svitek, zhluboka se nadechl a začal číst:

„Všem, všem, všem a ještě jednou všem Tramtárijcům, Tramtárijkám a Tramtárijčatům! Promlouvá k vám váš oblíbený rádce její jasnosti princezny Gerbery! Jak všichni víte, postihla nás zlá doba. Naši kdysi tak úrodnou a štavnatou Tramtárii sužuje sucho...“ V tu chvíli zašeptal Hurvínek

Máničce do ucha:

„Takže my jsme v Tramtárii! Něco mi říká, že je to až někde na konci světa!“ Mánička však do něj štouchně a zašeptá: „Pst, poslouvej dál!“

